

Mesélek Nektek

Kis történetek

Két napot a Kékgolyó utcai kórház egyik osztályán feküdtem, természetesen nem jó-szántamból, de muszájból.

Lányom szerint nagyon elégedett lehetek a magyar egészségüggyel, mert a világ legmodernebb, legújabb és legdrágább kezelését kaptam: PD1 Immunterápiát. Nem nagy ügy mondhatnánk, és így is van kb. 4 deci folyadékot infúzióban beléd nyomnak röpke 1 óra alatt, ki lehet bírni. A művészet ebben, hogy ennyi idő alatt „megettem” egy millió forintot. A baj pedig az, hogy ott is kell aludni, mert hátha.....

Az ideggyógyász

Két ágyas szobában fekszem, mellettem levő ágyon egy hölgy nagyon rosszul van panaszkodik mindenre, többek között, hogy fáj a háta. Főorvos asszony intézkedik beindul a protokoll....

Kisvártatva érkezik egy idősebb hölgy fehér köpenyben, odaront az 1-es ágyhoz: Ön az... Igen! -megy válasz. Kitakarás következik: Nyújtsa ki a lábát...

Nézem a fehér köpenyes orvost, hű de ismerős, csak mintha egy kicsit idősebb lenne, és őszebb... Aha már emlékszem. Ő az ideggyógyász, már volt hozzá

szerencsém, hosszú pályafutásom alatt. Csak anno, nem Ő jött, én mentem hozzá, illetve küldtek, mert nagyon fájt a lábam. Feküdjön le, nyújtsa ki a lábát: Na nézzük! Behajlítás, kinyújtás – Így fáj, vagy így fáj?- kérdezi. Majd a zsebébe nyúl kivesz egy gemkapcsot (igen, egy egyszerű irodai gemkapcsot), duplán kihajtogatta a kapocs egyik végét és a hosszú egyenes végével végigszurkálja és bökdösi a lábamat. Szóljon, hogy mikor érez fájdalmat? Semmit nem érzek, mert úgy röhögök. Ő is nevet és magyarázza nekem, hogy ez a legjobb. Mindig hord magánál ilyet és mindig tökéletesen működik. Nem kerül semmibe, mert a gemkapcsokat vagy lopkodja, vagy kapja. Nem kell hozzá áram, se gép, se kórterem, se semmi egyéb csak egy kapocs meg egy beteg. Ő a legjobb diagnoszta stb.; stb.

Nézem a doktornőt, már majdnem teljesen ősz a haja, különben alig változott valamit az eltelt 10-14 év alatt, most is éppen olyan energikus, magabiztos és nem is csodálkozom, amikor a zsebébe nyúl.....

A karate bajnok

Az ajtóban akadunk össze: Ne menjen sehova hoztam a nedűt! Ok, máris megyek vissza az ágyba. Szóval így félig ülve, emlékszem, mondja a Nővérke. Ühüm! -mondom és köszönöm Timike! Aztán megrémülök, hogy szaladt ki a számon ez a „Timi”, és ha mégsem? Aranyos, csinos kis fekete hajú, nő, régóta ismerjük egymás, még a „barakkból”, így nevezték a bőrgyógyászat régi épületét, legalább 10 éve lebontották, most egy új épületben vagyunk. Gondoltam jobb lesz ezt a név dolgot azonnal

rövidre zárom, és megkérdeztem: Ugye így hívják kegyedet? Igen, jól emlékszik! (Hurrá, mégsem vagyok még teljesen hülye.) Akkor beszéljessünk. Gyerekek? Megnőttek a fiam 20, a lányom 17 éves, nagyok, nincs velük semmi baj. Egyedül vagyok, elhagyott a férjem! (Ezt a szép nőt, lehetetlen!) Igen, mást választott! Több mint két éve történt, majdnem belehaltam! (Nem csodálom! Tiszta idióták a pasik.) A karatébe fojtottam a bánatomat és nyertem! Arany-érmes! Annyira meg voltam hatódva a dobogón, amikor a himnuszt játszották nekem, hogy még bőgni is elfelejtettem! Fantasztikus érzés volt, egy csoda! Ha sport nincs, nem is tudom mi lett volna velem. Túléltem és a sport segített! (Pici pillangó tű a kézfejemben, gyerek méret, mert nincsen jó vénám, de Timike tudja és Ő így segít rajtam, megy az infúzió.) Timike, kezembe nyomja a csengőt, hogy tudjak „szólni”, majd elmegy, mosolyogva. Ő mosolyog, én meg majdnem elbőgöm magam, komolyan mondom, hogy férfiak egy része egészen biztosan nem normális! Itt van a tökéletes nő és akad olyan pasi, akinek nem kell, de miért? Mit tudhat az a másik?

Eszembe jut az öreg Muzsai: Kislányom Te ezt nem értheted, egy férfi mindenre képes egy nőért csak mindig egy másikért!

Éjszaka

Kipattan az ajtó, villany fel. Úristen hol vagyok, mi történt? Megmérem a vérnyomását Kárpáti néni!

Kész, végem van, még hogy: NÉNI! Néni az apád füle, ráadásul $\frac{3}{4}$ 5 van, mármint hajnalban!

Ebből nekem elég. Megyek haza! Na, pá!

2018. 02. 09-10. péntek-szombat Országos Onkológiai Int.